

KÍVÁNSÁGKÚT

Babka és Irén nagyfi a ház bejáratánál összefutottak Tódor nagypapával, aki éppen cipelte be a horgászfelszerelését.

– Babka, helló! Irén, mentek valahova?

– Muszáj elmennünk a kúthoz, szükségem van egy csomó mindenre, és a könyököm... Hamarosan itt az apály.

Tódor nem félt annyira a kúttól, de egy pillanatra ő is megdermedt.

– Babka, biztos akarsz menni? Ne kísérjem el inkább én nagyanyádat?

– Persze, ne aggódj, voltam már máskor is – Babka igyekezett könnyed hangon válaszolni. Nagypapának felszaladt a szemöldöke, de aztán nem kérdezett többet.

– Hát rendben. Akkor összekészülök az apályhoz. Vigyázzatok magatokra!

– Sietünk, csak odaugrunk, meg vissza – jegyezte meg Irén.

Babka követte a nagymamáját a ház mögé, ahol egy kis tér volt kövekkel és szobrokkal körbevéve, és néhány babércserjével. Nagyfi szórakozottan megdör-

zsölte az egyik levelet, és megszagolta a kezét. Aztán mindketten megálltak, becsukták a szemüket, és elképzelték a kút melletti leszállópályát. Minden hivatalos leszállóhelynek saját jele volt, kövekből kirakva. Csak el kellett képzelni, hogy mit is látnál ott, ahova menni akarsz, és már ott is voltál. Fárasztó dolog volt, és koncentráció meg nyugalom is kellett hozzá, és a kövek sem tudtak állandóan ide-oda ugrálni. Naponta általában csak kétszer, ha eléggé pihentek voltak.

Amint elképzelték a célt, egy furcsa erő megragadta őket, és néhány pillanat múlva a kívánt helyen álltak. Gyorsan elléptek, hogy ne akadályozzanak másokat, bár nem volt túl nagy a forgalom. Az ugrás szerencsére jól sikerült, és innen már csak pár lépés volt a keskeny ösvény kezdete. Néhányan éppen most kaptattak fel, egyiknek sem volt nagyon rossz a kedve. Ezt jó jelnek fogták fel.

– Úgy tűnik, megússzuk – biztatta magukat Irén, miközben leereszkedtek a meredek falon. „Talán mégsem volt olyan jó ötlet idejönni” – szorította össze Babka a fogait, de csak ment a nagymamája után. Már nem akart visszafordulni.

Nagyi ment be elsőnek, és egy kis idő után már ki is jött. Nem tűnt elkeseredettnek.

– Rendben van, bemehetsz, de ha nem jössz ki egy perc múlva, akkor utánad megyek!

Ez nem biztatás volt, inkább fenyegetés. Mindenki tudta, hogy az alaktalanok rémes bosszút állnak azo-

kon, akik megszegik a szabályokat. Ez a hely csak egyedül látogatható. Ezért van körülötte a kis ház.

Babka mély levegőt vett, és belépett. Csend vette körül. A félhomályban odabotorkált a kúthoz, megfogta a peremét, és fölé hajolt. Ekkor hallotta meg az első gúnykacajt. Távoli nevetés volt, ami elkezdett erősödni, voltak benne ismerős hangok, mintha apját hallaná. Félszavak. „Miért nem maradt otthon?“, „Minek énekel az ilyen?“, „Béna.“, „Hamis!“, „Mondtam, hogy inkább olvass!“ – csak úgy záporoztak rá a csúfolódások. Egészen elgyengült. „Egy jó dalt, csak egy jó dalt kérek az ünnepre“ – suttogetta el a kívánságát. Aztán ellökte magát, és kilépett az ajtón.

Nagyi látta rajta, hogy nincs minden rendben, de nem kérdezett semmit.

– Menjünk innen – mondta, és határozott léptekkel elindult felfelé.

Mire felértek, kimelegedtek. Babka próbálta elhessegetni a fejében dülő keserűséget, a várható kudarcot.

Nagyi megszagolta az ujjait. Még rajta volt a babér kesernyés, fűszeres illata. Mélyet szippantott belőle.

– Segítsek a visszaugrásban? Nem lenne jó, ha a házban landolnál...

– Köszönöm, az most jó lenne – bólintott Babka. A városi ugrásokat nagyon pontosan kell kivitelezni, különben könnyen egy ház valamelyik falában találhatják magukat. Egyáltalán nem érezte magát elég erősnek.

– Akkor csukd be a szemed! – utasította nagy, aztán megfogta a vállát, és magával rántotta az ugrásba.

Szóltanul mentek be a házba, ahol nagy Babka elé rakott egy nagy adag süteményt.

– Ez segíteni fog!

Valahogy így is történt. Az édes, zamatos, puha piskóta szétomlott Babka szájában, és megidézte a nyarat. Újra kedve lett élni, és lettek tervei, hogy mit is kellene csinálnia.

„Az apály, Karl... El kell hívnom Karlt, talán vele megtaláljuk a dalt, akárhol is legyen.”

Nagyapához fordult.

– Elhívhatom Karlt? Tudna segíteni a keresésben.

– Rendben, de siess, mert hamarosan indulnunk kell!

Babkát nem kellett biztatni. Teletömte a száját süteménnyel, és a kezében is vitt néhányat az útra. Karlék szerencsére nem laktak messze.

Hamarosan hárman ültek nagypapa csónakjában. Babka és Karl az evezőknél, Tódor nagypapa a kormánynál. Karl alacsonyabb és zömökebb volt Babkánál. Testes, de mozgékony, örökké jókedvű fiú.

Tódor nagypapa keményen hajtotta őket, hogy evezzenek erősen.

– Nagy ideadta a listát, sok mindent kellene megtalálni, úgyhogy húzzunk bele! Ki akarok jutni a zátonyokig, ott van a legnagyobb esély.

A zátonyok! Odáig nagyon ritkán mentek ki. Anya szerint nagyon veszélyes volt, a sebesen visszahúzó

vagy éppen a dagályban visszaáradó víz könnyen nekicsaphatja őket egy-egy sziklának. De nagyapa ilyen apróságokkal nem törődött. Babkának néha úgy tűnt, hogy nagyapát kifejezetten vonzotta a veszély. Mintha keresett volna valamit. Talán a Bölcs Polipot.

Babkának eszébe jutott nagyapa egyik régi története. „Fiatal kis kő voltam, amikor kimentem horgászni a zátonyon túlra. Éppen, amikor elkezdődött az apály. Nem is volt semmi gond, de pont amikor újra visszatért a víz, vihar tört ki. Szörnyű volt! A sziklák között úgy csapkodtak a hullámok, hogy azt hittem, széttörik a hajó. Azon gondolkoztam, hogy otthagynom a hajót, és hazaugrom, de abban a viharban egy csepp nyugalom sem volt. Képtelenség lett volna felkészülni egy biztonságos ugráshoz. Teljesen reménytelen volt. A hullámok egyenesen a sziklák felé sodortak. Biztos voltam benne, hogy nemsokára ripityára törik a hajót, aztán engem. Aztán egyszer csak a hajó megállt a háborgó vízen. Egy hatalmas polipkar ölelte át a csónakot. Az őrző volt az, a Bölcs Polip. Óvatosan fel emelte a csónakot, és kitett az egyik sziklára. Egy pillanatra hozzám ért a hatalmas lába, olyan volt... Olyan volt, mintha eggyé válnánk, mintha beleláttam volna. Éreztem, ahogy ringatja a felkavarodott víz, és mintha mondani akarna valamit, valamit, ami fontos volt. De mielőtt megtudtam volna, hogy mi az, elengedett, és otthagyt a sziklán. Hamarosan kitisztult az idő, és békében behajóztam az öbölbe. Azóta szeretném

tudni, hogy mit akart mondani a Bölcs Polip.” Babka nem nagyon hitte el ezt a történetet. Nagyapa szeretett ilyeneket és még furcsább dolgokat is mesélni, amikről aztán később kiderült, hogy nem igazak. Vagy csak félig azok.

Miközben a fiúk eveztek, Tódor a csónak orrában a vizet figyelte. Soha sem tudott betelni vele, figyelte, kutatta. Hátha észrevesz valamit, amivel a Bölcs Polip újra felfedi magát. Tódor mélyen hitte, hogy ő és a Bölcs Polip szövetségeseek. Már a találkozásuk előtt is így gondolta, de utána még inkább. Ezért mesélt hangosan a víznek, amikor kijött horgászni. Biztos volt benne, hogy a Polip hallgatja valahogyan. Ha megtudta volna az igazat, ökölbe szorított kezével csapott volna a tenyerébe, és halkán mormolta volna: Na ugye!

A Bölcs Polip tényleg nagyon kedvelte Tódort, és örömmel hallgatta a történeteit. Ha nem volt ott a közelben, akkor elküldte az egyik futárhalat, hogy ne maradjon le semmiről. A Bölcs Polip érezte, tudta, hogy Tódor vagy valaki a családjából valamiért fontos. Nem látott a jövőbe, de mindig a megérzései vezették. Tudta, hogy egyszer az Almandinoknak el lehet majd mondani a Tó titkát, és ők tudnák, hogy mit kell tenni. Már várta, hogy lekerüljön róla ez a teher. De azt is tudta, hogy még nincs itt az ideje.

Mikor a csónak kiért a csatornából a nyílt vízre, nagyapa felhúzta a vitorlát, hogy gyorsabban haladjanak, és tekintetével a zátonyokat figyelte.

– A sirályok – bökött Tódor nagyapa a sziklák felé.
– Úgy látszik, elkéstünk.

A sirályok jelezték legelőször az apály kezdetét. Csapatostul jelentek meg a szikláknál, hogy az egyre kisebb vízben ennivalót keressenek.

– Nem fogunk eljutni a zátonyig, előbb kifogy alólunk a víz.

– Majd gyalogolunk. Kibírjuk! – vágta rá Karl.

– Kapaszkodjatok!

A tó hihetetlen gyorsasággal futott ki alóluk. A visszahúzódó víztömeg mint valami tollpíhét ragadta magával őket, de messze voltak a zátonyoktól. Sokat kell majd gyalogolniuk, hogyha ott akarnak keresni.

A BÖLCS POLIP

A Bölcs Polip már akkor figyelte Tódort, amikor az még csak totyogó kavics volt. Volt valami különleges ebben az inas, csendes nimiben. Talán az a makacosság, ahogy a dolgait intézte? Nem tudta volna biztosra megmondani. Hiába volt bölcs, mindent még ő sem tudott, a legtöbb dolgot inkább csak érezte. A Bölcs Polip ismert és megjegyzett magának mindenkit, aki valaha elmerészkedett a Nagy Tóig, de a legtöbben csak apró emlékfoltok voltak. Tele volt emlékekkel és történetekkel. Kicsit több mint háromszáz év nem múlt el nyomtalanul. Néha elgondolkodott arról, hogy hova fér ez a rengeteg emlék. Nemcsak a sajátjait őrizte, hanem a szülője emlékeit is: az első száz évben csak az ő történeteit hallgatta a bölcsőben, a Nagy Tó közepén, a sós vizű Belső-tengerben. Minden kispolip itt élt, amíg elég nagy nem lett ahhoz, hogy a tó édesvizű részében is meg tudjon maradni. A víz alsó rétegei úgy vezették a hangokat, hogy egymás suttogását is meghallották. A történetek és mesék a világ keletkezéséről szóltak. Az ükszüleikről, vagy még régebbiről, a sziklákról és a hegyekről, a tengeri zátonyokról. Hajókról, amik

átszelték a Nagy Tavat. A családkról és a klánokról. A szövetségről, amit a dédnagyapja kötött a tóvárosiakkal, a gölemekről. Az életekről, amik történetekké, majd mesékké váltak. Néha maga sem tudott különbséget tenni, hogy mi az, amit ő látott, és mi az, amit csak hallomásból ismert. És most ezeket a történeteket adja tovább a Belső-tenger felé a saját utódjának. És mindazt, ami most történik vele. Mindent. Mert ő az őrző, akinek vigyáznia kell a világra, és csak azt tudod megóvni, amit ismersz. Mindig figyelni kell. Ez volt az első szabály. És fenntartani az egyensúlyt a világok között. Ez volt a második. Ha az alaktalanok nem lettek volna, ez lett volna az egyszerűbb.

Most a hátára feküdt az öböltől egy kicsit távolabb, és hagyta, hogy az apály miatt kiáramló víz masszírozza. Közben felnézett az égre, hogy üzent-e valamit az Arany Sas, az égi határok őrzője. De a felhőkből most semmit sem lehetett kiolvasni. Itt nyugalom volt, mindenki készült a tavaszbücsúztató ünnepre. Az idő szinte már nyári. A tó másik partján, az Óriások Földjén a hegyomlás óta nem voltak ünnepek, csak az építkezés monoton zaja. Még a kikötőjük is zárva volt évek óta. Felesleges lett volna ott lenni.

Apró futárhalai visszaértek, és jelentették, hogy kik szálltak vízre az öbölben. Tódor két gyerekkel, Babkával és Karllal már az öböl közepén tartottak. Szórakoztató két suhanc. Babka ritkán járt ki a tóhoz, keveset tudott róla. Karl jobbán ismerte, mozgékony,

vidám volt, jól úszott, beillett volna egy hálnak is, vagy inkább fókának. Jönnek keresni a főveny ajándékát. Vajon mit kívánhattak?

Izgatott készülődés vette körül. Szerette ezt az ünnepet. Ahogy a nehéz illatok elkeveredtek a vízzel, ahogy a zene ritmusa végigfutott az öblön és megdobogtatta a karjait. Ő is táncolt.

„Itt vagyok Tóvárosnál, a zátonyon kívül” – küldte az üzenetet a Belső-tenger felé a kis polipnak azon a mély hangon, ami könnyen utat talált magának. „Kezdődik az apály, jönnek ki a keresők. Tódorék vannak a legbeljebb, mintha előre tudták volna, hogy apály lesz. A többiek csak most indulnak. Anna, az embernő, aki a múltkor olyan szépen énekelt, a parton sétál, olyan nagy a hasa, csoda, hogy nem durran ki. Mellette van az a kajla fülű puha nyúl, Gréta.”

Felnézett az égre megint. Egy hajó alakja bontakozott ki az egyik felhőből. „Az Óriások Földjén, a sziklás-parti öbölben egy hajó” – üzenté a Sas. „Két év óta az első hajó. Talán kezdenek magukhoz térni a hegyomlás után. Borzasztó volt, az a sok halott és sebesült. Olyan sok minden romokban hevert. De az jó hír, hogy már útra kelnek” – gondolta magában. „Ha vége az apálynak, akkor megnézem, mi lehet az” – üzenté meg a kis polipnak és a Sasnak. Valami régi teherhajó, ha jól vette ki a Sas jelét. Nem kell sietnie.

A felhők elszíneződtek mézszárgából vörösre, majd vissza. Olyan gyorsan, csak aki odafigyelt, az vette ész-

re. A Sas a felhőket formázta üzenetté, ő meg színekkel válaszolt. Mint minden polip, ő is meg tudta változtatni a színét, amit felülről jól lehetett látni. Mint egy fényreklám. Csak ez évszázados kód volt. Ezek miatt az üzenetek miatt volt különösen szép a tóparti égbolt. Furcsa alakú, színes felhők. Különösen este, amikor a két őrző felkészült az éjszakára, és megtanácskozták, hogy ki merre fog őrködni.

A Bölcs Polip néha már fáradtnak és lassúnak érezte magát. Tudta, hogy még néhány évtized, és kitelik az ideje. Az Arany Sasnak alig néhány éve hasadt meg a kőtojása a hegyben. Még csak csipogott a sasfiók a repülő köveknél, de a kis polip lassan felnőttkorba lép. Már most is egészen nagy. Szinte félt átúszni a Belső-tengeren. Még nem akart helyet cserélni, de tudta, hogy lassan eljön ennek is az ideje. Nem is olyan sokára a kis polip már kész lesz, hogy ellássa a feladatát. De most még tanulnia kell, meg kell ismernie mindent és mindenkit, akit ő ismer. Figyelem és figyelem. Semmi kapkodás.

Mostanában kevesebb munkája volt. Az Óriások Földje és Otthon között most nem volt hajóforgalom, így nem volt kit ellenőrizni sem. Tulajdonképpen sajnálta. Szeretett a hajók alá úszni éjszakánként, és hozzátapadni az oldalukhoz. Ennyi elég volt, hogy érezze az utasokat, és tudja, hogy ki jöhet át, és kinek kell otthon maradnia. Aztán álmokat fabrikált, és elküldte a hajóra. Reggel mindenki tudta, hogy mi a teendő. Ta-

lán csak egyszer kellett egy hajót megtámadnia, mert nem akarták visszaküldeni valamelyik bajkeverőt. Mikor elkezdte lefelé húzni a hajót, még ellenkeztek, de mire a víz elérte a hajó peremét, addigra már egy kis csónakban ültek élelemmel és evezőkkel.

Hogy honnan tudta, ki mehet, vagy ki maradhat? Egyszerűen csak látta. Látta és érezte. Színes foltokként jelentek meg előtte az utazók. Amelyik forró piros színű volt, azt nem engedte át. Ezen aztán semmit sem kellett gondolkodni.

Ennél sokkal nehezebb dolga volt az alaktalanokkal, a Vassárkány gyermekeivel. A legtöbb munkát ők adták. Őket nem lehetett ilyen egyszerűen elijeszteni. Néhány tonna kőtől lelassultak, de tudta, hogy egyszer újra támadásba lendülnek, és akkor már nem fogja tudni velük felvenni a harcot. A szövetségkötés sikere már a régmúltba veszik, hamarosan eljön majd az új támadás. Figyelni kell, mert minden változik.

„Most béke van, amit ki kell élvezni. Majd ha harcolni kell, akkor harcolunk.” A Bölcs Polip puha, izmos testét összehúzta, aztán kirúgta magát. Élvezte, ahogy a víz kavarog körülötte. Még nem volt kedve elmozdulni innen.

„Elmeséled a zátonyok történetét?” – jött a távoli kérdés.

A zátonyok keletkezése... Jól emlékezett rá, habár ez még a dédszülöje idejében történt. Név szerint már nem tudná elmondani az építőket, akik ki akarták terjesz-

teni a város határait, és ezért egy óriási gátat építettek, bent a tavon. Ha nincs az a hatalmas árhullám, ami a gátak fölé emeli a vizet... A betörő víz elmosta a félig kész gátat, és maga alá temetett mindenkit, aki dolgozott rajta. Alig maradtak néhányan. Sokáig üresen állt a part, aztán jöttek az új honfoglalók, és elkezdődött ez a másik történet.

Kényelembe helyezte magát, hogy a lehető legtöbb dologra oda tudjon figyelni, hiszen az apály mégis csak veszélyes, aztán belefogott a mesébe. Halk, morgó hangja az alsó vizekben végighaladt a kis poliphoz, aki figyelmesen hallgatta az ismerős történetet. Tudta, hogy egyszer majd neki kell figyelnie mindazokra, akik a Nagy Tóval kapcsolatba kerülnek. Hatalmas terület megszámlálhatatlan itt élővel, és vigyázni kell mind-egyikre, tartani az egyensúlyt, kiszűrni a veszélyeket, ahogyan azt az őrzők mindig is tették.